

samme Fædre, Mænd, Brødre og Sønner, der krampagtigt holder fast paa deres Rettigheder og lukker os — deres Mødre, Hustruer, Søstre og Døtre — ude fra enhver Deltagelse i politisk og kommunalt Liv! — Det lyder fast utroligt — ikke sandt! Det er jo dog ikke saa haarde Herrer, vi kender i Hjemmene til daglig. Eller — findes der mon mangen Moder, der ingen Indflydelse har paa sin Søn — mangen Hustru, der er helt under Piskens af sin Mand — Søstre og Døtre, hvis Meninger ikke regnes af deres Fædre og Brødre? Findes der mon overhovedet mange Kvinder, der har liden eller ingen Indflydelse paa deres mandlige Paarørende? *Nogle* findes der naturligvis — ligesom der findes dumme og ubetydelige Mænd, man intet Hensyn tager til — men næppe mange.

Mon ogsaa Mændene i Almindelighed føler sig deres kvindelige Paarørende saa overlegne? Jeg tror det ikke; thi jeg har sjældent eller aldrig mærket det — snarere det modsatte.

Men *er* det saaledes, er der nogen Sandhed i, at „den Haand, der rører Vuggen, styrer Verden“, hvorfor er vi da ikke naaet videre, hvorfor sidder vi da endnu som politiske og kommunale Nuller, hvorfor finder vi os overhovedet i den Tilstand en Dag eller en Time længere, hvorfor har vi ikke gjort Oprør for længe siden? — Fordi *Flertallet* af os er glade og tilfredse ved at være Nuller — fordi de slet ikke er vaagnede til Bevidsthed som selvstændige Mennesker og Borgere i Staten. Borgeren i dem sover, og Mændene tysser og visser og gør alt parat, værner og værger om Søvnens, at den kan vare det længst mulige. Og at Mændene gør det, er saare naturligt! — For det første er de glade for den Enevoldsmagt de nu en Gang har faaet; thi det er aldrig rart med andre at skulle dele et Gode, man hidtil har været ene om — for det andet vilde Kvindernes Stemmeberettigelse give Mændenes — i mange Aarhundreder hævdede, men i de sidste Tider saa stærkt angrebne og vaklende — Mændfolkeoverlegenhed og Mandfolkeværdighed — Dødsstødet, og for det tredje peger de med Værdighed paa de nysnævnte sovende Kvinder — der desværre udgør Flertallet — og siger: Der kan I se, — alle disse gode og brave Danekvinder, de bryder sig slet ikke om Stemmeret — ikke en Smule; de er glade ved at vi — deres Mænd osv. styrer Landet, som det synes os godt og rigtigt, og de ved, at „Kvindens stille, daglige Paavirkning i Hjemmet“ gør ligesaa god Fyldest, som om det var hende selv, der sad i

Tingene og Kommunalraadet. — Kom *alle* Danmarks Kvinder til os og forlangte Stemmeret — det var en anden Sag! Men nu — nu er jo alt godt og skønt, som det er“.

Se, *det* siger Mændene! Og har de ikke Ret i Grunden. Er det ikke netop, fordi de politisk-kommunalt interesserede Kvinders Tal er saa uhyre lille, at der ikke er opnaaet noget endnu. Men er det ikke en Skandale, at Sagen forholder sig saaledes? — Jo det er! Og derfor skal vi, der ikke sover, vække dem, der gør det, saa *alle* Danmarks Kvinder kan staa frem som *een* Kvinde og gøre sine Krav gældende *Thi den Dag vi kan gøre det er Maalet naaet!*

Der er skrevet og talt meget om Kvindernes Stemmeret — eller rettere om den *manglende* Stemmeret — men der er langtfra skrevet og talt *nok* — særlig ikke *talt* nok. Alle vi, der danner Foreninger og holder Møder osv., osv., vi maa gaa rundt til Fru Grosserer Ditten og Frøken Datten og fortælle dem, at det er deres Pligt — ikke alene for deres egen — men ogsaa for deres Lands og deres Folks Skyld, at vaagne op og give deres Indsats i Kampen for Kvindernes Stemmeret.

Vi maa fortælle dem, at Mændene langtfra regerer godt nok — at deres Love — særlig dem der angaar Kvinderne — er ensidige og uretfærdige, ja uværdige for et Samfund, der kalder sig civiliseret og human. Og tidlig og sildig maa vi tale med vore Fædre, Mænd, Brødre og Sønner, overbevise dem om og opdrage dem til at se den nuværende Tilstand, der udelukker den største Halvdel af Befolkningen fra Regeringen, er middelalderlig og despotisk, ja ganske meningsløs, og kun lidet sømmer sig for de højt kultiverede og civiliserede Skabningers Herrer — kort sagt, at stadfæste Mændenes egne Ord om „den stille daglige Paavirkning i Hjemmet“, saa de stiller sig paa vor Side og imødekommer vore Krav. — Først da bliver de smukke Ord om, at „den Haand, der rører Vuggen, styrer Verden“, mere end en Frase.

Gudrun Rørdam.

»Nordens Kvindes Historie«.

Forarbejder til et saadant Værk findes.

Inden jeg 1872 blev Medlem af Rigsdagen, havde jeg paa de store Bogsamlinger foretaget en Mængde Undersøgelser af Kilderne til et saadant Værk. Fremstillingen skulde begynde med Sagnhistorien og føres frem lige til Nutiden. Frugten af mit meget betydelige Forarbejde findes endnu i Form af